

Новий гуманізм у Ісусі Христі

Короткий виклад теми для підготовки до 5* Національної церковної конференції

Час вдячності і розважливості

Численні відповіді на *Запрошення* – розповіді, свідчення, поради, рекомендації – поступили в Підготовчий комітет від усіх членів італійської Церкви.

Ці щедрі відповіді уже самі свідчать про потребу спільноти бути розважливою перед викликами сучасного світу і, разом з тим, говорять про її бажання іти разом і скуштувати життя Церквою тут і зараз, в Італії.

«Скуштувати» є власне тим словом, яке найкраще передає цю дійсність. “Скуштуйте й побачте” (Псалом 33).

Погляд, що відчув смак – це погляд вдячності, який бачить по-іншому: підсилений любов’ю, бачить і невидиме.

Це смак гуманності, знання, що стає любов’ю, це справжнє випробування, до якого ми покликані.

Погляд любові

Тут не йдеться про абстрактне формулювання термінів та встановлення меж певного “нового гуманізму”: ми розпочали зі свідчень, життєвого досвіду християнської віри та простору “доброто життя Євангелія” для усієї спільноти.

Тема, яка умисне не є вичерпною, супроводжується матеріалами для поглиблення на веб-сайті (www.firenze2015.it). Сайт – це простір для спільного наповнення, насамперед з боку молоді та завдяки розширенню розважань про гуманність сьогодні “ad extra”, у тому числі і шляхом засобів масової інформації ([Facebook](#), [Twitter](#) @ Firenze_2015, [YouTube](#)).

1. ФЛОРЕНЦІЯ, “РОЗПОВІДЬ” ПРО ДРЕВНІЙ ДОСВІД МІСЦЕВИХ ЦЕРКОВ: ДЕЩО БІЛЬШЕ, НІ Ж ХРИСТІАНСЬКИЙ ПОГЛЯД

У Флоренції, яка нас приймає, відчувається увага до гуманного, передана мовою краси, художньої творчості та безперервного милосердя. Ця “цілісна” краса, яку ми отримали у спадок, сьогодні вимагає нового простору та нових способів вираження. Як це зробити?

Першою відповіддю став багатий матеріал, що поступив на запрошення у Підготовчий комітет від єпархій, рухів та товариств. У ньому чітко проступає глибоке бачення потреб тих, хто стоїть “на передовій”, а отже – здатність творчої, життєдайної відповіді, породженої натхненням Слова Божого, яка несе “дещо більше”, ніж технічні рішення, запропоновані іншими світськими суб’єктами. Ці розповіді та свідчення дають нам чотири “втілені” форми гуманізму:

Гуманізм вислухання

Щоб уникнути прописних теорій та ідеальних абстрактних моделей, нашим шляхом є визнання краси людського “у дії”, усвідомлюючи при цьому можливі обмеження і не зупиняючись на окремих фактах. Слухати людське *l’umano* – значить бачити красу, що існує в очікуванні того, що ще може прийти, з усвідомленням та вдячністю за те, що ми постійно отримуємо.

Конкретність гуманізму

Реальність вище ідеї (*Evangelii Gaudium* 233). "Конкретність" – це розмова з життям у пошуці динаміки між істиною і життєвим досвідом, на шляху, який проклав Ісус.

Не існує двох розділених рівнів – теоретичного і практичного; скоріше, йдеться про спробу «бути свідками Христа через дію нового життя та іншого гуманізму».

Гуманізм плюральний і інтегральний

Новий гуманізм у Христі різносторонній і багатий відтінками, «призматичний» і багатогранний: лише у єднанні конкретних облич дітей і людей похилого віку, щасливих і багатостраждальних людей, італійців та здалека прибулих імігрантів проявляється краса Ісусового обличчя. Єдиний людській сім'ї, однак, притаманні не стандартні риси й однорідність, а краса і "букет різноманіття". Ця перспектива дозволяє звільнитися як від спрощеного погляду на людське, так і від роздроблення, яке ми бачимо і в наших спільнотах, а також будь-який дуалізм між істиною і дією милосердя. Шлях цілого – це шлях людського.

Гуманізм духовного миру і трансцендентності

Трансцендентний гуманізм – не оксиморон. Божественна трансцендентність та близькість любові – що в Ісусі співпадають – переплітаються в потаємній глибині людської особи (*Gaudium et spes* 16). Таким чином, життя не вимагає звернення до "духовних спеціалістів"; воно, скоріше, просить відкрити простір мовчання і молитви в парафіях та сім'ях, у товариствах та рухах, щоб запропонувати у повсякденному житті хліб Слова Божого, підтримку Євхаристії та супровід на шляху.

2. СЦЕНАРІЙ ПРОГОЛОШЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ

Яким же є середовище, яке до нас звертається і робить нам виклик?

Обрій видається темним від погрозливих хмар. Зростаюча різноманітність та складність культур, поява чисельних імігрантів – носіїв інших цінностей та способів мислення, економічна криза з її драматичними наслідками – це пануюча сьогодні думка, яка намагається нав'язати рівноцінність замість захисту відмінностей; багато ознак "антигуманізму" викликають труднощі й розгубленість, разом з поривами і бажаннями, усвідомлюючи те, що ми усі, однак, покликані відчитувати знаки часу, щоб разом будувати майбутнє країни. Якими є запитання і якими – шляхи для відповіді на виклики?

Людина без сенсу?

Крах тоталітарних ідеологій поступається місцем новим знанням, які намагаються пояснити людську поведінку за допомогою автоматизмів або розрахунку. Не говорячи про теорію, у нашому способі життя ми, здається, навіть не можемо зрозуміти, що означає бути чоловіком і жінкою. Здається, що все розпливлося у "бульйоні" рівноцінностей. Видається, що жоден загальний критерій не чинить опору, і все зводиться до довільних рішень і непередбачених обставин.

Домінуючий сьогодні перебільшений індивідуалізм не тільки різко послабив зв'язки, які укріплюють суспільство, але й пошкодив ті, які формують людське обличчя: про це мовою мистецтва говорять численні сучасні твори – від безликих чоловіків Магрітта до перекручених, розлізливих фізіономій Френсіса Бекона.

Як відновити ці установчі закони, щоб висловити жагу визнання, єдності та спільності людської сім'ї?

Людина – лише продукт?

Втрата формучих нас зв'язків приводить до розуміння людини як невизначеної будівлі, дорученій виключно власним рукам, законам системи або техніці. Відчувається більше страху перед майбутнім, більш невизначеним стає горизонт, все більш несамовитим робиться пошук штучних точок підтримки. У кожному випадку, ми ризикуємо залишитися сконцентрованими на собі, у той час як щезає або не знаходить свого місця інший: інший, з яким ми зустрічаємося і стикаємося, інший, який є межею для нашого Я, інший з його часами дратуючими потребами, або його звернення до нас, які звільняють нас від самих себе.

Обличчя – це форма, у якій мені являється інший і якою я постаю перед іншим. Труднощі розпізнати обличчя іншого призводить до розчинення нашого власного обличчя, тому що лише у взаємозв'язку і у взаємному визнанні наші обличчя набувають власної форми. Якщо ми більше не можемо "іти на ризик зустрічі з обличчям іншого» (Evangeliū Gaudium 88), ми стаємо нелюдськими.

Один я на світі?

Зло нашого часу полягає у відособленні. Ствердження самодостатності усуває іншого з нашого горизонту, роблячи його елементом підтримки або можливою загрозою, якої потрібно остерігатися; безумовно, виключає його як того, з рук якого ми себе отримуємо. Розглядати іншого тільки з огляду на себе є основою багатьох форм несправедливості, корупції, насильства.

«Людина завжди живе у взаємовідносинах» (Lumen fidei 38)

Насправді час, в якому ми живемо, складний і відзначається величезною потребою відносин: це видно у постійному глобальному спілкуванні в мережі, а також на багатьох конкретних діяльних прикладах, які свідчать про цінність і гідність людського; у солідарності поколінь в сім'ї, або на численних прикладах, коли сім'ї сприймають себе як соціального суб'єкта, що виносить свою здатність піклування за межі малої групи людей.

До того ж, змінився підхід до споживання, з поновленою увагою до більш стриманого життя.

У виробництві і у виборі продуктів знову повертаються зв'язки з традицією. Вимальовується інноваційний досвід молодіжного підприємництва і кооперації, починаючи з землі, і в багатьох випадках головними діючими особами тут є жінки. Підвищується чутливість до захисту довкілля.

Незважаючи на все ще надто високий рівень корупції та беззаконня в країні, зростає захист законності як суспільного блага і поширюється чіткий вибір торгівлі та підприємництва, вільних від мафій.

Зобов'язання в галузі освіти продовжує залишатися кращим способом захисту і просування людської гідності, а школа надалі постає важливим орієнтиром для сімей.

Волонтерська діяльність є ще одним великим ресурсом для країни: душевна щедрість до останніх і передостанніх, яка значно зросла з поширенням драматичних наслідків кризи, все більше збагачується досвідом.

Останнім прекрасним прикладом є привітна людяність, якою діляться з народами - безпосередніми потерпілими від нелегальних висадок іммігрантів.

Весь цей досвід відносин, можливо, на думку ЗМІ "заслужує незначної уваги", але він є безсумнівно конкретним і відкриває шлях надії на проголошення Євангелія як повноти людства.

Бути дітьми

Якщо ми визнаємо переплетення взаємозалежностей, яке є нашою основою, окремі фрагменти зберуться у єдності відмінностей. Відносини – це не додане ззовні до того, чим ми є: ми, по суті, є істотами реляційними. І, перш за все, ми є ними тому, що ми – не самі по собі, а отримуємо себе від інших: наше існування є "існуванням з" і "існуванням від" – немислимим, неможливим без іншого.

Немає справжньої автономії і відповідальності без визнання цього реляційного простору, справжньої матриці нашої свободи.

Справжні відносини є можливими після визнання себе як породжених, тобто дітей: в центрі сенсу людського, розкритого у Ісусі Христі, передовсім стоїть наша сутність дітей. У втіленому Сині проявляється істина нашого буття.

3. ПІДСТАВИ НАШОЇ НАДІЇ

Людина і божественне єдині в Ісусі Христі: саме від Нього людська істота отримує повноту світла і сенсу. Це глибоке і радісне усвідомлення.

Однак воно не може служити виправданням намаганням утвердитися у світі майже в презумпції "володіння" Христом. Насамперед тому, що в нас самих це усвідомлення повинно завжди пробуджуватися і регенеруватися, шукаючи Ісуса в обличчях братів, особливо бідних.

А ще тому, що метод, який дав нам Ісус, доручивши поширити своє послання порятунку, є методом свідчення, з усвідомленням наших обмежень, але і світло, яке ми можемо запалити у собі.

Звідси "віруюче чудо" тих, хто – як і Марія – нескінченно радіє, дізнавшись, що те, що є неможливим для людей, є можливим для Бога.

Бог зустрічає периферії людського через Ісуса

Давайте ж шукати автентично людське не на рівні ідей, які ризикують залишитися абстрактними або, ще гірше, переродитися в ідеології, а в Ісусі Христі, в його бутті людиною.

У ньому Бог перевершує усі відстані, стаючи видимим в загальній історії людства.

Ісус відкриває Отця у притчах, у привітних і чудотворних жестах, з його новим способом молитви; він вказує на нього через присутність у житті чоловіків і жінок, з якими зустрічається і до яких звертає свою увагу, незважаючи на небезпеку порушити звички і табу. Наприклад, Він говорить фарисеєві Никодиму "відродитися", щоб почати все спочатку, зустрічаючи його не на вході до храму, а вночі - ідучи йому назустріч в темряві його сумнівів. Або притча про доброго самарянина, яка закликає нас навчитися жити на вулиці: як і личить самому Богові, який не закритися, нерухомий, у храмах з каменю, а йде по шляху зі своїм народом.

Найвищий закон вкорінюється у тому, щоб одержувати любов, і втілюється через любов до іншого. Як у притчі про блудного сина (Лк 15:20), Бог першим йде назустріч людині, приходить до нього там, де вона перебуває, навіть у крайній далечі свого гріха.

Людина – це периферія, куди Бог приходить через Ісуса.

Слово, що стало людиною – нове диво від Бога

Бог, який є найбільшим, що вже є всім, перевищує сам себе, схиляючись до людини, опускаючись до землі, стаючи слугою і обіймаючи смерть. Бог у людській плоті Ісуса Христа ще більше стає самим Собою. Саме тому св. Іринеї може сказати, що "Жива людина є славою Бога." Бог, чия сила і добро змусили його сплити кров'ю, щоб обійняти людство. Таким чином, Кеносіс - самовипорожнення, вихід із себе, є першою парадигмою нового, "іншого" гуманізму і парадоксальним шляхом до справжньої свободи, здатної побудувати братство.

Нова можливість для людини переступити через себе на шляху до Бога і до братів

Як Бог являється, переступивши себе на шляху до людини, так і людина реалізує себе у відповіді на цей порух, переступаючи через себе на шляху до Бога і до братів.

Звідси – два прояви і, разом з тим, два джерела завжди нового гуманізму: піклування і молитва.

Дієслово, що використовується для того, щоб сказати, що Ісус зціляв тих, кого він зустрічав – це *terapéuo*, що буквально означає *доглядати, лікувати*. А отже піклування, виконане згідно Ісуса, є невід'ємним проявом бути людиною, як Він: значить оберігати, брати відповідальність, торкатися, обвивати, приділяти увагу.

У молитві ж були перекладені на заклик кожен крик про допомогу, кожне зусилля, навіть кожне видиме блюзнірство, але й кожне наше "дякую".

Лише завдяки молитві піклування не перетворюється на просту філантропію.

Сама літургія є молитовним піклуванням і, разом з тим, діяльною молитвою. І саме сімейне життя потребує живлення цією мовою подяки і довір'я, щоб відновити і зробити успішними зв'язки між її членами.

Піклування і молитва – це два способи, які нам передав Ісус, щоб встановити відносини з іншими і з Іншим. Щоб повною мірою висловити наші відносини дітей і братів.

4. ЛЮДИНА В ЦЕНТРІ ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕРКВИ

Таїнство Церкви – людської і божественної реальності

Другий Ватиканський Собор вчить, що "у Христі" Церква є "певним таїнством, або знаменням і знаряддям» для "єдності усього людства", тому що є знаменням і знаряддям "тісного єднання з Богом" (*Lumen Gentium* 1).

Як ствердив Іван Павло II в *Redemptor hominis* 14: "Людина є першим шляхом, по якому іде Церква у виконанні своєї місії."

Це означає, що помисли людини і церковна практика можуть і повинні зустрічатися і разом, у спільноті, брати участь у справі розпізнання: читати знамення часів у світлі Євангелія, щоб у всі часи плекати повноту людського.

Як Ісус, у повсякденному житті

Як зробити розсудливість стилем нашої церкви?

З приводу цього складного, але надзвичайно важливого завдання повертаємося до Ісусового вчення: «Пожива Моя чинити волю Отця» (Ів 4,34).

Типовий день Ісуса завжди містить ці діла: присвячувати себе тісному зв'язку з Отцем у молитві; не втрачати першість проголошення Царства; владно підтверджувати це проголошення завдяки турботі людей (прощення, зцілення, одкровення милосердного обличчя грандіозного Отця); не пов'язнути у буденності, а підтримувати актуальність місії.

Цей стиль прокладає шлях нового людства, "насиченого" Духом.

Це стиль, про який говорить також папа Франциск у *Evangelii Gaudium*: Церква, що виходить назустріч, мешкає у повсякденні людей і завдяки простоті і підтримці оновлює історію кожної людини, повертаючи надію і відкриваючи наші мертві життя для радості воскресіння. Ця Церква радісна, бо вона завжди радісно дивується, коли бачить, що повсякденне життя відвідує Боже милосердя. "Ось наша справжня сила, закваска, яка сприяє росту, і сіль, що додає смаку кожному людському зусиллю у боротьбі з масовим песимізмом, який пропонує нам світ" (Папа Франциск, Проповідь з нагоди беатифікації Папи Павла VI).

Місця, кордони, периферії

На Церковній Конференції в Вероні були встановлені деякі важливі сфери, у яких проявляється свідчення і горить надія у світлі воскреслого Ісуса: громадськість, слабкість, прив'язаність, праця і свято, виховання і передача віри через традиції.

Ці сфери життя завжди втілюється в місцях, тобто в просторах людського, в яких ми вчимося сповіщати Євангеліє: у сім'ї, школі, церкві, на робочому місці та в багатьох інших.

Зі зростаючою складністю глобалізованого світу ці місця втратили суворі правила, але разом з тим втратили й силу і єдність, і стали більш проникними, уразливими, почали стикатися з усе частішими викликами і піддаватися сумніву. Можна сказати, що місця сьогодні стають все більше *кордонами*: лініями зустрічі / зіткнення культур, а також між різними баченнями світу в рамках однієї культури.

Кордони можна захистити, намагаючись побудувати стіни. Але вони також можуть бути й порогами, місцями зустрічі і діалогу, без яких ризикують стати околицями, периферіями, з яких утікати: покинутими і забутими.

Рух – це не посування до оборонної закритості, це вихід. Без страху втратити свою самобутність, і перетворити її у подарунок для інших.

У цій ситуації "кордону" – складній, та водночас багатій можливостями, а не тільки критичністю, можна встановити п'ять шляхів розпізнання у спільноті: вихід, проголошення, життя, виховання, преображення. П'ять слів, які не просто слідує одне за одним, а які переплітаються і пересікають середовище, у якому ми живемо кожен день.

П'ять шляхів до нового людства

Вихід

«Церква "що виходить" – це спільнота учнів-місіонерів, які переймають ініціативу, захоплюються, супроводжують, плодоносять і святкують. [...] Таким чином, євангелізуюча спільнота готується "супроводжувати". [...] Знаходить спосіб зробити так, щоб Слово

воплотилося в конкретній ситуації і дало плоди нового життя, навіть недосконалі чи незакінчені на вигляд" (Evangeliu Gaudium 24).

Чому, незважаючи на довге наполягання на місії, наші громади затrudнюються вийти з власних кордонів і стати відкритими?

Звільнення наших структур від тягара майбутнього, яке ми вже написали, щоб відкрити їх для вислухання слів сучасників, котрі відлунюють і в наших серцях: це те завдання, яке ми хотіли б реалізувати на флорентійській Конференції.

Слухати розубленість, оцінити безліч порухів доброї людськості, присутніх навіть у таких складних умовах, запропонувати знаряддя, які б дали ясність і душевний спокій для читання. *Як зробити так, щоб зміни, з якими Італійська церква покликана мірятися, відкрили нові шляхи і для прийняття благої звістки про спасіння в Ісусі?*

Проголошувати

Люди потребують слів і дій, які б – приходячи до нас – направляли взір і бажання до Бога. Віра породжує проголошене свідчення не менше живого свідка.

Нам потрібна мова, яка промовляє до життя. Папа Франциск показує нам форми цього свідчення: образи і метафори з Євангелія, а також з сучасного повсякденного життя, які відгукуються на пошук сенсу, спонукають до роздумів і самокритики, ведуть до перетворення, надихають до звинувачення, що не викликає насильства, а дозволяє зрозуміти істину речей.

Для того, щоб вести бесіду в багатокультурному і багатоконфесійному контексті, яким є сьогодні, насамперед потрібно оновити нашу мову.

Християнські громади можуть свідчити і породжувати бажання "будувати і сповідати", смиренно і, разом з тим, самобутньо і рішуче висловлюючи свою віру в публічному просторі, без зарозумілості, але і без страху і удаваної скромності?

Жити

Католицизм завжди заглиблювався у територію через солідарну присутність з усіма людьми, особливо з найбільш вразливими. Цей її неповторний «популярний шлях» визнають усі, навіть невіруючі.

У нинішній час швидких змін, від яких ніхто не застрахований, ми ризикуємо втратити цю широку присутність, цю здорову близькість, здатну принести у світ знак любові, що рятує.

Необхідна діяльність не полягає у збільшенні дій чи програм просування і допомоги, і навіть не в додатковій увазі до більш вразливих братів, а у спільному переосмисленні власних моделей життя, використанні вільного часу, святкуванні, взаємності.

Без преференційного варіанту для найбільш вразливих, який змінює наше життя, "проголошення Євангелія, яке є першою благодійністю, ризикує бути неправильно зрозумілим або загубитися в тому океані слів, яким сьогоднішнє комунікаційне суспільство нас щодня поглинає" (Evangeliu gaudium 199).

Як спланувати майбутнє італійського католицизму, спадкоємця великої благодійної місіонерської традиції, з урахуванням сьогоднішніх викликів і змін?

Як сьогодні зберегти живую Традицію Церкви, що вкоренилася серед бідних?

Як залишитися вірними місії "Починати з останніх"?

Виховувати

Перед лицем сучасних викликів виховання, як ніколи, є вирішальним.

Воно є також серед пастирських орієнтирів ЄКІ на поточне десятиліття: "У суспільстві, якому притаманні численні спонукання і широка пропозиція споживчих товарів, найбільш актуальним завданням стає обов'язок привчити людей до відповідальних рішень. Таким чином, перед християнськими педагогами, як і перед усіма людьми доброї волі, стоїть завдання боротися з пасивним прийняттям широко поширених моделей і подолати їх беззмістовність, поширюючи цінності мислення і критичні вправи розуму" (*Educare alla vita buona del Vangelo* 10).

Первинність відносин над передачею, відновлення засадничої ролі свідомості і внутрішнього світу у формуванні сутності людини, необхідність переосмислення педагогічних шляхів, а також підготовка дорослих стають сьогодні неминучими пріоритетами.

Це правда, що традиційні освітні установи (сім'я і школа) почуваються ослабленими і переживають процес глибокої трансформації. Але вірно також і те, що вони є не тільки проблемою, але й цінним ресурсом, і що вже існують ініціативи, здатні створити нові освітні союзи, що виходять за межі більше неможливого роздроблення, дозволяючи об'єднати зусилля, щоб навчити єдності людини і усього людства.

Виховання – це мистецтво: необхідно, щоб у цьому контексті змін кожен з нас знову його пізнав у пошуці мудрості, яка дозволяє нам жити у тому мирі між собою і зі створеним, який є не тільки відсутністю конфліктів, але й основою глибоких вільних відносин.

*Як у суспільстві слабких відносин зуміти пробудити бажання і радість надійної, тривалої щед
рості, натхненні готовністю прийняття і взаємного прощення?*

*Як жити на тих кордонах, де безплідність домінуючої самотності і індивідуалізму розцвітає у
новому житті і в культурі породжуючих людей?*

Преображати

Християнські громади живляться і змінюються у вірі завдяки літургійному і сакраментальному життю і молитві. Існує нерозривний зв'язок між вірою і милосердям, у якому проступає суть таїнства. Без молитви і таїнств милосердя спустошиться, тому що зведеться до філантропії, нездатної надати сенсу братському єднанню.

Це сакраментальне життя і життя молитви, яке дозволяє нам висловити те людське "більше", в якому Бог побажав нас втілити.

Нас, людей Блаженств - які є заповідями любові - просять діяти у світі під пильним поглядом Отця, направляючись в майбутнє в той час, коли ми живемо сьогодні, з його викликами і обіцянками, з тягарем гріха і з поривом до навернення.

*Чи наші літургії в змозі допомогти оцінити все багатство власної мови, щоб вести бесіду в су
часній культурі?*

*Чи наші недільні богослужіння в стані супроводжувати все ще численний народ, який бере у них
участь, до шляху, який веде до перетворення власного життя і світу?*

Як впровадити і навчати у вірі народ, різний сьогодні за походженням, історією, культурою?

Наскільки стиль Ісусового піклування став провідним складником нашого буття чоловіків і жінок цього світу?

5. НАЙВИЩА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Євангеліє поширюється, якщо проповідники наворачтаються. Давайте ж розпочнемо з себе: перевірмо нашу здатність прийняти звернення вчоловіченого Ісуса Христа, проаналізуємо нашу відстань від нього, відкривмо очі на нашу повільність у турботі про всіх і, зокрема, про "найменших", про яких говорить Євангеліє (Мт 25,40.45), прокиньмося від духовної сплячки, яка послаблює темпи нашого діалогу з Отцем, перешкоджаючи таким чином вирішальному синівному досвіду, який уже сам дає нам можливість пережити нове братство з чоловіками і жінками з усіх куточків землі і проголосити красу Євангелія.

Запитаємо й ми у себе у світлі запитання Ісуса: "Скажіть, хто я?".

Ми робимо своєю відповідь Петра, який визначає місію Ісуса у світлі його синівського самовизначення: "Ти Христос, Син Бога живого".

Тільки таким чином є можливим необхідний сьогодні перехід від перспективи *показу* до перспективи *співбесіди*: ми довідуємося, ким насправді є Ісус, не тільки тоді, коли говоримо про Нього у третій особі, але й коли погоджуємося говорити з ним у відкритій співбесіді, у першій і другій особі.

Розпізнати обличчя Бога, який по-людськи явився в Ісусі Христі, дозволяє нам повною мірою зрозуміти наше буття чоловіків і жінок, з його можливостями і відповідальністю.

Це не означає стати цензорами людства. Навпаки, це значить завжди пробувати все можливе, щоб розв'язати будь-який вузол, у вищій мірі застосовувати свій творчий потенціал, щоб розплутати будь-який вузол, не знаходячи спокою, поки не обірвуться усі зв'язки, які утримують людину, і перш ніж розірвати ланцюги, які заважають їй досягти своєї найбільшої міри.

6. ПОРАДИ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ КОНФЕРЕНЦІЇ

Схема розважання є точкою відліку і початком підготовки до Церковної конференції. Місцеві церкви будуть використовувати її для того, щоб забезпечити поширення і глибину процесу підготовки до Флорентійської події.

Поширення: схема повинна перечитуватися і обговорюватися на пастирських радах парафій, у групах і церковних рухах.

Глибина: Мета схеми полягає у рості відповідальності за виклик, який стоїть перед нами: стояти поряд з кожним чоловіком і жінкою, щоб будувати добре суспільство для всіх, здатне приймати і радіти бажанню добра, яке кожен несе в собі як слід Божої любові до кожної людини.

Ми сподіваємося, що майже "синодальний" стиль, який характеризує шлях, пройдений дотепер, і який повинен стати відзначальною ознакою Флоренції 2015 року, буде стилем зустрічей з делегатами єпархій та церковних реалій у кожному церковному окрузі для ознайомлення зі схемою, і стилем дослідження теми конференції.

Ми звертаємо також увагу на важливу роботу осмислення, яка у взаємозв'язку з місцевими рухами з підготовки до конференції, теологічними факультетами та інститутами релігійних наук (а також багатьма католицькими культурними центрами), планує і діє, стимулюючи світ італійської культури та італійських наукових досліджень.

Було б корисно, щоб єпархіальні тижневики і традиційні та цифрові ЗМІ (веб-сайти, блоги, форуми) знайшли сталі й тривалі форми супроводу (рубрики, дослідження, вкладки) з метою підготовки, супроводу, відображення і осмислення ідей, які Конференція породить в наших громадах.

Ми насамперед просимо, щоб цифрові засоби масової інформації стали інструментом, за допомогою якого вони будуть знайомити з заходами конференції молодь, нести їй роздуми у доступній формі, заохочувати і аналізувати теми, які флорентійська подія поставить у центрі наших роздумів. А також, по можливості, дістатися до далеких людей, тих, хто б не прийшов до церкви, але хто міг би зацікавитися інформацією з цифрової мережі.